

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 793. Hadriani Pap. Annus 22. Constant. Solivs Imp.
Annus 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Illud est idem, idem rex ipsum reparavit & reedificavit, & monachos ibidem pro ferendo Deo venire fecit, & ipsum dotavit, & plura bona eidem contulit. In quo quidem monasterio multi monachi de vram illud debellantes sepulti sunt. Ideo fratres oratore. Accipimus à Francisco Claret rerum antiquarum studio Archidiacono Arelatensi, & vna simul descriptionem in valuis antiquissima Ecclesie S. Petri pro vetustate collibetis prope antiquum Mausoleum vrbis Remigiana diocesis Auinionensis, litteris ipsiis praeimonia antiquitate ex parte corollis.

SI CHRISTVS EST DEVS ET PETRVS CLAVIGER SVS IAM NISI PER PETRVM NEMO VIDEBIT EVM.

Sic ut ipsides ipsi, si alij silenc, contra Nouatores inclament.

IESV CHRISTI ANNO 794.

HADRIANI PAP. CONSTANT. SOLIVS IMP. ANNO 23. ANNO 5.

ANNO sequitur Redemptoris septingentesimus nonagesimus quartus, Indictione secundâ, quo Francofordia in Germania congregatum est Concilium, quod ob numerositatem Episcoporum, praesentiamque Apostolicae Sedis Legatorum, Plenarium reperitur nominatum. Ex Italia namque, Gallia, atque Germania frequentes, circiter trecenti numero Episcopi conuenere, quod magni momenti causa id postularet: siquidem de Fide Catholica quæstio verteretur, disputandumque esset de Filij Dei Incarnationis alto mysterio. Num scilicet idem Dei Filius, secundum assumptam humanitatem, dicens esset Filius Dei adoptiuus an proprius. Licet enim sancta Dei Ecclesia Catholica, nihil quod de his vel leuiter dubitare haberet, vt potest quod in Concilio Oecumenico Ephesino, quid de his sentiendum esset, fuisse plenissime definitum, cum Nestorium condemnasset, duos filios Dei introducentem, alterum secundum diuinitatem, alterum secundum humanitatem; atque nuper pariter damnasset Felicem Vrgelitanum Episcopum, afferentem, Christum secundum carnem esse dicendum Dei Patris Filium adoptiuum (quem erroris esse poenitentem diximus recantasse Romæ palinodiam apud Hadrianum Romanum Pontificem) tamen quia infelix iste, vt canis reuersus ad vomitum suum, & sus lota rediit ad votabrum hui: rursus eundem quem damnauit errorem & Romæ execratus est hæresim, professus publicè Catholice Fidei confessionem ad altare principis Apostolorum: eundem ardentioribus animis iterum defendere est aggressus magno damno fidelium animarum: iterum ne maius longius serperet, & insulsum venenum sana membra corumperet, fuit ad plenarium iudicium renouandus, eò magis quod non solum tanti reperiretur assertor erroris, cuius ipse potius confessor quam auctor dicebatur.

II. Erat enim tanta blasphemie restitutor primarie sedis Hispaniarum Antistes Elipandus Archiepiscopus Tolentanus, qui (vt vidimus) tantum abuit vt admonitus ab Episcopis atque presbyteris Orthodoxis tibi subiectis emendaretur, atque damnatum ab illis detestaretur errorem, & Fidem Catholicam poenitens sequeretur vt conuersus in arce prauum etiam loq̃e positos Ecclesie Catholica filios infectis veneno sagittis appetere non desisteret, factus hæresion non solum propugnator acerrimus, sed studiosissimus propagator. Si quidem numquam desistit, neque quiescit, donec reuerfiam Felicem ad Orthodoxos reuocaret ad castra imperatis, & potentius armis ad præfuit, & exaceruit diligentius ad certamen, proboscens resubenti in crimen maiora sippeti solere ab inferno subsidia, & vt loco vnus per poenitentiam reiecti spiritus nequam, septena demonia vni in auxilium

adungantur, eademque nequiora mittantur ad funestiora patranda.

Quid amplius vorax est omnis iniquitas, multoque magis insatiabilis hæresis, vt pote quæ ardentioribus inferni caloribus aestuet, vt secundum illud propheticum: Absorbet flumini, & non mirabitur, satietiam habens vt inluat in os eius Iordanis. Perinde acti perangusti essent termini latissimarum Hispaniarum ad zizaniorum sementem, Gallias, Germaniasq; laborat illis implere, spargendque per litteras prauum semen, eouisque progressus, vt ipsorum Regem Christianissimum, turrim mansuetissimam Fidei Orthodoxæ, in suam sententiam, si posset, conaretur adducere Carolum Magnum, scribens ad eum epistola, eueno refertam, sed tamen ita melle delibutam, vt nihil cõtineri videretur amarulenti. Cum enim ipsum de sua sententia redderet certior em, simul petit, vt vbi quam scribit epistolam coram se legere fecerit, Theologos, quid ea in re sentirent, simul interrogaret, vt veritas posset exquiri, cuius se cupidissimum præferret. Ad didit his & plura, quibus conciliaret sibi animum tanti Regis, nempe se pro ipsius salute iuges ad Deum preces offerre. Quibus præmissis, salubres admonitiones ingerere simulat, reddereq; ipsum cautum aliorum exemplo, ne scilicet vti Constantinus benè ceptum opus (vt ait) male cõsummet, adeptamque ex pietate gloriam immensam obfcuret. hæc & alia plura miscens, ipsum Christianissimumq; Regem ad suum dogm a sollicitans, Nestorianum hæreticum reddere ex Catholico studuit. Non extant ipse quidem datae ad Carolum litteræ Elipandi, sed hæc ipsa omnia quæ sunt dicta ipsas continuifectus Caroli ad ipsum tunc reddite litteræ docent.

Quia igitur ad tantum Regem eius argumenti scripsit epistolam priuatim ad ipsum datam, alias addidit publicas & generales ad omnes Galliarum Episcopos. Erubescere necit hæresis: hinc enim propheticè e demonstratum, Babylonem scriptam in fronte gestare blasphemiam. Haud enim erubuit, puduitve Elipandum ad Galliarum Episcopos de hæresi sua scribere litteras, licet sciret, eam haud pridem ab ipsis in Felice collega, & cum Felice fuisse damnatam. Sed quid callidus agit ne sui turpitudine deformis atque infamis hæresis quam prodit, apparet infectanda diis, & execrationibus explodenda alienis. Id dum vestibus instat AEdipi graui, laborauit representare formosam, dum & diuinae scripturæ dictis, & sententijs sanctorum Patrum eam fluitid exornare. Sed reddidit duplo deformem: nam ornamenta callissime virginis, Ecclesie Christi sponsæ, nullatenus meretrici congruerent, fuit omnium sententiã patrefactum.

Sed veniamus ad eius fidei confessionem, immò perfidie professionem, quam in eadem scripsit epistola, ipso eius exordio. Recitant eam Patres in redditis ad ipsum Synodalibus litteris istis verbis: Inuenimus (inquit) in libelli vestri principio scriptum, quo vos posuistis, scilicet: Confitemur & credimus, Deum Dei Filium ante omnia tempora, sine initio ex Patre genitum coeternum & consubstantialem, non adoptione, sed genere. Item post hæc in eodem loco legebatur: Confitemur & credimus eum factum ex muliere, factum sub lege, non genere esse Filium Dei, sed adoptione, sed gratiã, &c. hæc sunt Elipandi venena, quæ Patres preparato antidoto, ne cui posset obeflex, cauenda ab omnibus docuerunt. Ita quidem cum Nestorio ipsum sentisse (ne aliquo modo ex ignorantia excusari posset) ex eo haud dubium edidit argumentum, prodiditque signum euidentis & manifestum, quod in eodem ad Episcopos Galliarum dato libello sine scripta epistola, cum singulos nominatim damnat hæreticos, Nestorium indetatum præterijt, quem primo loco, si bonâ fide rem egisset, nominatum omni execratione atq; detestatione, execrari, detestari, & anathematizare penitus debuisset, quo significaret, se quam longissimè ab eius sententia discrepare, licet eidem alinis exillere videretur. Hinc iore Patres dum rescribunt ad ipsum: Nonne olim (inquunt) hæresis vestra in Nestorio ad vnus saluã Ecclesie resutata est etiam & damnata? Quæ propter sortis illius anathematizate noluisse, dum alios, Bonosam scilicet, Ariam & Sabellium, Manichæum,

III.

b Job 48. ELIPANDVS SATAGIT VBI RESIM DEOPAGARE.

IV.

c Apoc. 13. & 17. ELIPANDVS DE SVB DOCTARIBUS.

V.

ELIPANDVS FIDVS TECVS NESTORIANVS.

CVR PARCAT NESTORIO ELIPANDVS.

